

fra anden Side, ogsaa kan gøres mod deres Forslag. Jeg nævner det paa den Maade, fordi jeg, naar jeg i det hele erklærer mig imod deres Forslag, selvfølgelig kun kan optage dette som et Incidenspunkt. — Tanken om at komme til en Statsundersøttelse, en Statspension, der skulde tilfalde alle dem, der trængte til den, er ingenlunde ny. Den er fremsat for nogle Aar siden i et Skrift, som er udgivet af de fælles Sygekasser — jeg husker ikke bestemt Firmaet paa de Foreninger, der udgav det, men Bogen er overskreven B. Knudsen, og hvis jeg ikke fejler, er det et nuværende Medlem af Landstinget, jeg tror det i alt Fald. Der blev Kravet stillet, men det blev ikke nærmere formuleret. Spørgsmaalet blev i 1889 lidt speciellere behandlet, men ikke i Forslagsform, ved et Foredrag af Kontorchef Rubin i Randers. Det blev af ham ganske simpelt foreslaaet, at der skulde gives enhver gammel, der trængte til det, 100 Kr., og saa skulde man stoppe dermed. Det var et simplere Forslag end det foreliggende, og vilde man i det hele gaa den Vej, kunde man vist komme til en simplere Form end den her foreliggende. Vejen er imidlertid urigtig, ogsaa af den Grund, at man ikke har nogen som helst Sikkerhed for, at man derved kommer til at yde de vedkommende, hvad de behøve. Det er jo fra Regeringens Side erkendt paa Fattiglovsforlaget under § 64, at hæderlige gamle kunne faa Understøttelse, uden at det er Fattighjælp. Denne Maade at gøre det paa har det Fortrin, at der giver man de vedkommende, hvad de behøve, og holde dem borte fra Fattigvæsenet. Jeg husker meget godt, at dette Forslag blev angrebet meget stærkt her i Tinget, da det kom frem, men vil man sammenholde det med det foreliggende Forslag, vil man finde, at det har visse Fortrin, som dette ikke har.

Denne Vej, at komme med en Alderdomsforsørgelse eller rettere en Statsforsørgelse, en Forsørgelse af Staten i Stedet for tidligere af det offentlige igennem Kommunen, er ikke ny. Det nye, og jeg maa sige det meget overraskende og forbausende i Forslaget, er Tilbudet om en Skat paa 8 Millioner, en Skat og en forhøjet Vinfat. Beregningen skal jeg senere komme lidt ind paa, det er ikke min Sag særlig at anstille den, men jeg skal dog sige lidt dervom, fordi Beregningen jo differerer fra den, der er fæst fra Regeringens Side, særlig med Hensyn til Skatten. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde — jeg tror ikke at fejle i Gengivelsen af hans Ord — saaledes: Vi gaa med dertil, fordi det nu er hensigtsmæssigt at gaa med dertil. Det er hensigtsmæs-

sigtigt for os nu, fordi der ligger en Skat paa dette Tings Bord og en anden paa det andet Tings Bord, som er forelagt af Regeringen, medens den, der her ligger, er forelagt af ærede Medlemmer her i Salen, og da det altsaa kan være, at denne Ting bliver til noget, er det hensigtsmæssigt for os at gaa med dertil og faa Indflydelse paa Anvendelsen deraf. Men Nødvendigheden af et saadant Ræsonnement lader sig ikke godt hævde. Fortsættelsen ligger jo i den Maade, hvorpaa disse Forslag komme frem, thi baade i det Forslag, som er fremkommet fra Regeringens Side og ogsaa i det fra anden Side, som jeg nævnte, har man ment, at Befolkningen til Gengæld for Skatten skulde have Lettelse paa andre Forbrugsartikler; men Forslagsstillerne mene, at man uden videre kan gaa til at paalægge Samfundet en Skat af ca. 8 Millioner — ja, det er maaske lidt derunder. Naar det ærede Medlem erklærer sig for en Modstander af Skatten, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne gjorde, da han indbragte Forslaget, forekommer det mig underligt, at han kan sige, at af Hensigtsmæssighedens Hensyn gaa vi med dertil alligevel og gaa med dertil paa en langt stærkere Maade end fra andre Sider. Der er en af de ærede Forslagsstillere, som altid hævder, at naar man ikke vil en Ting, skal man modsætte sig den og protestere til det yderste; men det forekommer mig, at naar de ærede Medlemmer uden saadanne Lettelser foreslaa at lægge denne yderligere Skat af 8 Mill. Kr. paa Befolkningen, have de erkendt, at man kan gaa til en saadan Skat uden Betænelighed. Man har ogsaa paa Vejen faaet et Stykke Krigsskat med, som man ellers altid har protesteret imod, men det har man nu ikke nogen Betænelighed ved. Det forekommer mig at være det ubeste og interessanteste fra Forslagsstillernes Side, at de komme til en saadan ny stor Skat paa Befolkningen, og at de ingen Betænelighed have ved at gaa med dertil. Nu er det jo umuligt andet — og det maa Forslagsstillerne dog kunne se — end at de ved at slutte sig til Skatten give denne Vind i Sejlene. Den er forelagt af Regeringen i det andet Ting, og den er forelagt af nogle Medlemmer her i et privat Lovforslag, som nu foreslaa de ærede Medlemmer den ogsaa. Man er altsaa fra alle Sider med Regeringen enig om denne Skat. Men naar man har givet denne Skat Vind i Sejlene, forekommer det mig, at Følgen deraf dog uundgaelig maa blive den, at dette Forslag maa faa betydelige Følger. Om de Herrer kunne komme til at raade over Skattens Anvendelse, er en anden Ting, men have de erklæret sig for